

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director: **DIMITRIE ALEXANDRESCO**Redactor-proprietar: **I. S. CODREANU**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Licențiat în Drept și științe de Stat
Avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. . . 45 lei
6 luni 23
3 luni 10
Străinătate: 50 lei pe an, 25 lei 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația

București, CALA BAHOVEI

Lângă Palatul Justiției

TELEFON N 16/98

S U M A R

— Nona lege franceză asupra cercetării paternității, de d) Jonescu-Dolj.

JURISPRUDENȚĂ :

— Casație s. II: *Banca Prahova cu Elena G. A. Gheorghiu cu tutoare* (Mandatul tacit se poate dovedi cu martori și prezumpțiuni chiar când suma depășește 150 lei).

— Casație s. II: *Mihai Ion, recurs corecțional* (Circumstanța personală autorului furtului, că se găsește în grad de rudenie cu reclamantul, pentru care art. 307 c. p. nu pedepsește furtul, nu poate folosi întru nimic tănuitorului, al cărui fapt constituie un delict cu totul independent de acela de furt) cu o Notă critică de d-l profesor I. Tanovicanu;

— Casație s. III: *Ministerul de Finanțe cu Ion Georgescu* (Se socoteste ca timp util pentru calculul anilor de pensie, timpul servit în armată în gradele inferioare atât ca reangajat, cât și înainte de reangajare, independent de împrejurarea dacă reangajatul a devenit sau nu ofițer, putându-se cumula acest timp cu acel servit în funcțiunile civile. — Dispozițiile dintr'un regulament cari depășesc limitele legii, nu sunt aplicabile);

— Tribunalul Olt: *Filiș Corlătescu cu Eufrosina Bădescu cu tu. toare* (Despre asigurarea privilegiului ce are proprietarul de moșie pentru plata arendei și modul cum și-l poate exercita);

— Jud. Ocolului Codăești-Vaslui: *George al Liței cu Grigore Pruteanu* (După art. 111 l. j. o. din 1908 cărțile de judecată se pot executa numai timp de 10 ani dela data rămânerei lor definitive).

Rezumatele Jurisprudenței Curții noastre de Casație

Casație s. I. No. 1: Declarațiuni făcute de părți în instanță. — Condițiuni ce trebuie să întrunească asemenea declarațiunile pentru ca instanța să se întemeieze pe ele. — Art. 232 pr. civilă; **No. 2:** Revizuire. — Contrariatate de hotărâri. — Admiterea cererei de revizuire. — Desființarea celei din urmă hotărâri. — Art. 301 pr. civilă; **No. 3:** Minister public. — Neparticiparea sa în compunerea instanței când sunt intereși în cauză minori. — Nulitatea hotărârei pronunțate fără concluziunile ministerului public. — Nulitate de ordine publică. — Art. 81 proced. civilă.

Casație s. II. No. 1: Judecătoria de pace. — Apel la tribunal. — Termen. — Curgerea lui de a doua zi de la pronunțare. — Modul său de calculare. — Art. 99 l. j. p. și 729 pr. civ.; **No. 2:** Poprire. — Cauțiune judiciară pentru liberarea provizorie a unui prevenit. — Dreptul de proprietate al statului sub condițiune, asupra acelei sume. — Validare definitivă în mâinele Casei de depuneri obținută de un creditor al depunătorului sumei. — Contestație la executare din partea statului, reprezentat prin Ministerul de Justiție. — Admiterea contestației. — Art. 126 pr. penală; **No. 3:** Distrugere de hotar. — Gard viu ce servă ca hotar. — Art. 355 c. penal; **No. 4:** Bănci populare. — Delapidare săvârșită de funcționarii lor. — Restituirea sumei. — Existența delictului. — Casa centrală a băncilor populare. — Dreptul ei de a se constitui parte civilă, deși banca nu s'a constituit. — Competința judecătorului de pace de a instrumenta

asemenea delicte. — Dacă prin aceasta s'a exclus competența judecătorilor de instrucție. — Apelul părții civile. — Investirea tribunalului cu judecarea acțiunii publice. — Art. 17 și 59 legea băncilor populare și art. 54, 58 și 103 l. j. p.

Casație s. III. No. 1: Timbru. — Contracte de închiriere. — Lipsa de viză a administrației financiare. — Neopozabilitatea lui față de fisc. — Contravențiune. — Art. 40 și 83 l. timbrului; **No. 2:** Arendarea moșilor statului. — Condițiuni generale. — Lăsarea spre odihnă a unei patriini de pămant. — Nerespectarea acestei condiții de către arendaș. — Urmărirea lui conform legii de urmărire pentru despăgubirea stipulată; **No. 3:** Contribuțiuni directe. — Prescripție. — Cerere de a fi declarate prescise. — Achitarea lor în urmă. — Respingerea cererei, ca fiind lipsită de bază; **No. 4:** Taxe succesoriale. — Supra taxă de 4%/. — Avere producătoare de venit. — Cambiile. — Art. 48 al. 7 legea timbrului.

NOUA LEGE FRANCEZĂ

asupra

CERCETĂRII PATERNITĂȚII

(Loi du 16 Novembre 1912, modifiant l'art. 340 du code civil).

Cele patru articole ce compun legea ce urmează, erau așteptate de mai bine de un veac în Franța, iar la noi de la 1865, așa că cu drept cuvânt votarea lor au luat în Franța și aiurea proporțiunile unui important eveniment social.

În coloanele acestei reviste s'au publicat deja studii foarte interesante asupra principiilor acestei noi legi¹⁾. De asemenea și în revistele «*Dreptul*»²⁾ și «*Pagini Juridice*»³⁾.

Cum însă cred, ca textul unei legi, este pentru un jurist, ca busola pentru marinar — dreptul fiind un ocean de îndoeli — am găsit că publicarea articolelor legii, va fi de mult interes pentru lumea juridică, mai ales că această chestiune va forma și la noi, sigur, obiectul unei apropiate viitoare legi. Realizarea ei e azi o dorință care

¹⁾ *Curierul Judiciar* No. 27/913, studiul d-lui avocat Gr. Munteanu.

²⁾ *Dreptul* No. 29 cu studiul foarte interesant al d-lui Gr. Puricescu precum și acela al distinsului meu coleg Siliu Rădulescu, în *Dreptul* No. 68/912.

³⁾ *Pagini Juridice*, No. 107 din 1 Aprilie 1913, pag. 844, nota d-lui Dem. D. Stoescu.

plutește în întreaga atmosferă juridică și socială a țării, după cum plutea în Franța înainte de votarea legii.

Redau legea așa cum a fost publicată în suplimentul colecțiunii Dalloz (pag. 205).

Art. 1-er. — L'article 340 du Code civil est remplacé par les dispositions suivantes :

«La paternité hors mariage peut être judiciairement déclarée» :

«1. Dans le cas d'enlèvement ou de viol, lorsque l'époque de l'enlèvement ou du viol se rapportera à celle de la conception» ;

«2. Dans le cas de séduction accomplie à l'aide de manœuvres dolosives, abus d'autorité, promesse de mariage ou fiançailles, et s'il existe un commencement de preuve par écrit, dans les termes de l'article 1347» ;

«3. Dans le cas où il existe des lettres ou quelque autre écrit privé émanant du père prétendu et desquels il résulte un aveu non équivoque de paternité» ;

«4. Dans le cas où le père prétendu et la mère ont vécu en état de concubinage notoire pendant la période légale de la conception» ;

«5. Dans le cas où le père prétendu a pourvu ou participé à l'entretien et à l'éducation de l'enfant en qualité de père».

«L'action en reconnaissance de paternité ne sera pas recevable» :

«1. S'il est établi que, pendant la période légale de la conception la mère était d'une inconduite notoire ou a eu commerce avec un autre individu» ;

«2. Si le père prétendu était, pendant la même période, soit par suite d'éloignement, soit par l'effet de quelque accident, dans l'impossibilité physique d'être le père de l'enfant».

«L'action n'appartient qu'à l'enfant. Pendant la minorité de l'enfant, la mère, même mineure, a seule qualité pour l'intenter».

«Elle devra, à peine de déchéance, être intentée dans les deux années qui suivront l'accouchement».

«Toutefois, dans les cas prévus aux paragraphes 4 et 5 ci-dessus, l'action pourra être intentée jusqu'à l'expiration des deux années qui suivront la cessation soit du concubinage soit de la participation du prétendu père à l'entretien et à l'éducation de l'enfant».

«A défaut de reconnaissance par la mère, ou si elle est décédée, interdite ou absente, l'action sera intentée conformément aux dispositions de l'article 389».

«Si l'action n'a pas été intentée pendant la minorité de l'enfant, celui-ci pourra l'intenter pendant toute l'année qui suivra sa majorité».

Art. 2. — L'article 39, paragraphe 1-er, de la loi du 29 juillet 1881 (qui interdit la publication de certains débats) est complété par les mots : «... ainsi que des débats des procès en déclaration de paternité».

Art. 3. — Le paragraphe 2 de l'article 400 du Code pénal est complété par la disposition suivante :

«La même peine pourra être appliquée par le tribunal civil, saisi d'une demande en déclaration de paternité, au demandeur convaincu de mauvaise foi. L'interdiction de séjour pendant cinq ans au moins et dix ans au plus, dans un rayon déterminé, pourra en outre être prononcée dans ce dernier cas».

Art. 4. — La présente loi est applicable à l'Algérie et dans les autres possessions françaises.

Le pouvoir local, en promulguant la loi, aura néanmoins le droit de dire qu'elle ne s'appliquera qu'au seul cas où la mère et le père prétendu seront de nationalité française ou appartiendront à la catégorie des étrangers assimilés aux nationaux français. (*Journal off. du 17 Novembre 1912*).

Legea ast-fel cum e redactată deși rezolvă toate problemele cari se puneau sub imperiul vechiului art. 340 c. civ. și vine în adevăr în ajutorul copilului natural, suferă totuși de lipsa unui principiu general, căci fără a spune dacă în principiu căutarea paternității e permisă, indică și enumără numai cazurile când e permisă și când nu e permisă, în cât azi nu se mai poate spune în Franța, care e principiu și cari sunt excepțiile. Probabil că legiuitorul francez și-a zis că mai puțin principii și mai multă justiție.

În dreptul nostru, marele nostru juristconsult d-l D. Alexandresco, are pagini mișcătoare în *Tratatul său de drept civil*¹⁾, în favoarea copilului natural.

Pe de altă parte pruncuciderile, vitriolările, crimele pasionale, cari ocupă atât de des ședințele curților cu jurați și cronicile ziarelor²⁾ și cari nu-și găseseră explicația finală decât în art. 307 c. p., sunt argumente puternice, cari mă face să cred că și la noi a sosit momentul ca formula concisă și nemiloasă a principiului «*cercetarea paternității este oprită*» din art. 307 c. civ. să dispară. Morala și interesul public vor fi în câștig.

Admiterea principiului contrariu celui de azi, — al permiterii cercetării paternității — are desigur inconvenientele lui, ele se pot înlătura însă, printr'o lege îngrijită. O ochire asupra dreptului comparat ne arată că suntem azi printre puținele state cari mai păstrează în lege principiul oprirei cercetării paternității.

Belgia, deși ca și noi, are codul Napoleon, încă dela 6 Aprilie 1908, a adoptat o lege aproape ca cea franceză.

Noul cod german, în art. 1717 conține dispozițiuni favorabile copilului, căci legea face o probă a paternității din simplul fapt al locuirei în comun în timpul zămislirei, între mamă și cel indicat ca tată al copilului.

¹⁾ Vol. II, pag. 350, ed. II.

²⁾ E în mîntea tuturilor, romanul fetei din casă sedusă de domnișorul casei și pe cari ziarele îl repetă destul de des.

Codul austriac (art. 163), codul spaniol (art. 135), în Portugalia, Suedia, în Norvegia etc.

În fine, noul cod elvețian, care s'a pus în aplicare la 1 Ianuarie 1912 conține dispozițiunile următoare în art. 307: «*La mère peut rechercher en justice le père de son enfant naturel. L'enfant a la même action. L'action est intentée contre le père ou ses héritiers*», iar în art. 314 al aceluiaș codice pune următoarea prezumțiune: «*La paternité est présumée, lorsqu'il est prouvé qu'entre le trois centième et le cent quatre-vingtième jour avant la naissance le défendeur a cohabité avec la mère de l'enfant*».

Cette présomption cesse, si des faits établis permettent d'élever des doutes sérieux sur la paternité du défendeur¹⁾».

JONESCU-DOLJ

Inalta Curte de Casație și Justiție, S-ția II

Audiența de la 7 Maiu 1912

Președinția d-lui M. IULIAN, Președinte

Banca Prahova cu Elena G. A. Gheorghiu ca tutore.

Mandat tacit. — Dovedire. — Martori și prezumțiuni, până la orice valoare. — Admisibilitate. (Art. 1533 din c. civil).

Mandatul poate fi expres sau tacit, potrivit art. 1533 din codul civil, iar proba unui asemenea mandat tacit se poate face în ori-ce mod, fie prin martori sau prezumțiuni chiar când suma depășește 150 lei, căci nu se poate admite existența unui astfel de mandat, dacă dânsul ar fi supus regulilor de drept comun în materie de probe.

Mandatul de cele mai multe ori fiind dat în interesul mandantului, acesta este în drept să stabilească că faptul mandatarului a fost săvârșit în numele lui și pentru el, mandant, și că prin urmare are să-i profite ca și cum mandantul ar fi săvârșit el însuși, iar această dovadă se poate face nu numai între părți dar și față cu cei de al treilea.

Prin urmare, când instanța de fond constată din actele și împrejurările cauzei că proprietarul unui imobil avea cunoștință de existența mandatului dat de chiriașul său unui terțiu de a plăti chiria în numele său și pentru el, și că atunci când a primit chiria de la acel mandatar, proprietarul știa că plata i se face pentru chiriașul

său, rezultă implicit că plata se făcea cu banii chiriașului, de oare-ce era vorba de plata chiriei datorită de dânsul, în baza contractului ce avea, așa că instanța de fond nu săvârșește nici un exces de putere când admite existența mandatului tacit și dovada unui asemenea mandat prin acte și prezumțiuni.

Dacă instanța de fond, pe lângă existența mandatului tacit dat de chiriaș unui al treilea și cunoștința proprietarului despre existența aceluiaș mandat, mai stabilește că între proprietar și mandatarul chiriașului a fost și un concert fraudulos în scopul de a provoca rezilierea contractului și că deci proprietarul nu se poate prevala de dolul la care a participat, pentru ca să obție rezilierea, în asemenea împrejurări nefiind vorba numai de a se stabili faptele frauduloase ale mandatarului, ci participarea proprietarului la aceste fapte, adică un dol personal al acestuia din urmă, nu este trebuință pentru dovedirea acestui dol de a se introduce în cauză mandatarul.*)

Deciziunea civilă No. 121/912. — Respins recursul făcut de Banca Prahova, contra deciziei Curții de Apel București s. I No. 16/912, data în proces cu Elena G. A. Gheorghiu, ca tutore.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. Buzdugan;

Pe d-nii avocați G. C. Dobrescu și Nic. M. Părvulescu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat D. Dumitrescu în combateri;

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Exces de putere și omisiune esențială»;

«Curtea de apel, printr-o greșită aplicare a principiilor fundamentale ale dreptului, încuviințează ca prin prezumțiuni să se stabilească pe de o parte un pretins mandat tacit al unei terțe persoane, care nu figura în procesul ce facea obiectul judecării Onor Curții, cum și un depozit voluntar și o plată de bani a cărora valoare este de peste 1500 lei»;

«Într'adevăr, Curtea de apel, admite că prin prezumțiunile arătate în deciziunea sa, s'a putut dovedi în speță că un oare care M. Marinescu, era mandatarul tacit al apelantei, în relațiunile ei cu Banca Prahova și în același timp că suma de bani pe care Marinescu înțelegea să o plătească el personal Băncii Prahova în virtutea contractului de închiriere, ce făcuse personal cu Banca, în realitate o plătea pentru apelantă, fără însă ca Onor Curte să motiveze și să decidă de unde rezultă că această sumă îi fusese încredințată lui Marinescu de către apelantă și că prin urmare această sumă era a apelantei»;

¹⁾ Code civil suisse par Virgile Rossel, professeur à l'Université de Berne.

*) Acest rezumat a fost publicat în Curierul Judiciar No. 67/912, pag 791,

«Cu alte cuvinte, Onor Curte, face o omisiune esențială și un exces de putere atunci când decide că prin plata sumei de bani dela 21 Septembrie se plătea chiria imobilului din litigiul de către d-na Gheorghiu apelanta, fără să constate mai înainte dacă această sumă era a d-nei Gheorghiu sau nu, și dacă prin urmare Banca nu mai era în drept să pretindă executarea contractului ce avea. Or, tocmai contrariul rezultă din deciziunea Onor Curții, atunci când printr'unul din considerentele sale, afirmă și constată că Marinescu personal plătea această rată semestrială de Octombrie 1911;

«Procedând în modul acesta, Curtea de apel, comite un adevărat exces de putere și o omisiune esențială, care face ca deciziunea să-i fie viciată»;

Având în vedere deciziunea supusă recursului, din care rezultă că Banca Prahova, recurenta de azi, a cerut Tribunalului ca să ordone evacuarea imobilului din str. Unirei unde se află instalat «Restaurantul Berbec» de către intimata Elena Gheorghiu în calitate de tutoare legală a minorilor săi copii, pe motivul că aceasta continuă în zisa calitate, contractul de închiriere intervenit între defunctul său soț și numita bancă, n'ar fi plătit la termenul fixat de 26 Septembrie 1911 chiria de Octombrie acel an și astfel contractul s'a reziliat de drept în virtutea pactului comisoriu expres, prevăzut în contract; că prin ordonanța No. 8150 din 1911, s'a admis cererea de evacuare pe motivul invocat de Banca Prahova și în temeiul art. 2 din legea asupra drepturilor proprietarilor.

Având în vedere că în contra executărei acestei ordonanțe, Elena Gheorghiu, ca tutrice legală, a făcut contestațiune și atât prin motivele scrise din contestațiune, cum și la Tribunal și apoi înaintea Curții de apel, contestatoarea a susținut că a plătit chiria exigibilă la 26 Septembrie 1911, cu câteva zile înainte chiar, adică la 21 Septembrie acelaș an; că această plată a făcut-o — susținea contestatoarea, — ca și pe aceea a chiriei din Aprilie, — tot prin intermediul mandatarului și cumnatului său Mitică Marinescu, care era însărcinat cu administrațiunea prăvăliei închiriată dela Bancă, — dar că, cu ocaziunea plății chiriei din Septembrie, Banca, care cunoștea calitatea de mandatar tacit a lui Marinescu, s'a înțeles cu acesta, ca în schimbul unei încări de chirie, să-i închirieze lui acest imobil și în acest scop, prin fraudă, i-a eliberat chitanța de primirea chiriei la 21 Septembrie 1911, pe numele lui personal, ca și cum Marinescu lucra în interesul lui propriu, și în aceeași zi Banca a închiriat lui Marinescu acel imobil, comptând că Elena Gheorghiu nu va mai plăti și ea personal aceeași chirie, la 26 Septembrie 1911, data exigibilă țatei, știindu-se achitată prin mandatarul său Marinescu, și astfel contractul se va putea rezilia la 26 Septembrie cum s'a și întâmplat; că în aceste condiții petrecându-se faptele după cum ar rezulta din toate circumstanțele cauzei, contestatoarea a susținut că Banca nu se putea prevala de condiția rezolutorie expresă prevăzută în contract pentru a cere evacuarea imobilului;

Având în vedere că contestațiunea astfel susținută a fost respinsă de trib. Prahova, s. II, prin sentința cu No. 56 din 1911; că făcându-se apel de către contestatoarea, Curtea din București s. I, prin deciziunea No. 16 din 1912 supusă recursului, i-a admis apelul și a respins cererea de evacuare;

Că, pentru a ajunge la admiterea apelului și prin consecință la respingerea cererii de evacuare, Curtea de fond prin considerentele deciziunii sale, stabilește mai întâi, că legea prevede prin art. 1552 c. civ. existența mandatului tacit a cărui dovadă se poate face indiferent de valoarea lui, prin martori și prezumțiuni; că în specie, dovada mandatului tacit ce Marinescu avea de la Elena Gheorghiu, rezultă — zice Curtea —, din faptul

că el a primit cu un inventar mărfurile și mobilierul din prăvălie, declarând sub proprie semnătură, că se obligă a le răspunde tutricei Gheorghiu ori când i'ar cere, precum și din faptul că Marinescu plătea chiria anterioară de 23 Martie 1911, luând chitanța de la Bancă în care se prevede că s'a primit chiria de la Marinescu pentru Elena Gheorghiu; că această din urmă împrejurare, adică modul cum Banca a eliberat chitanța de primirea chiriei lui Marinescu, cum și faptul că chiar cu ocaziunea plății chiriei de la 21 Septembrie, Banca a scris tot lui Marinescu ca să vorbească Elenei Gheorghiu pentru plata unui rest datorit pentru apă și gunoi. — toate aceste împrejurări — argumentează Curtea, dovedesc nu numai mandatul ce Marinescu avea de la Elena Gheorghiu, dar și cunoștința Băncii despre existența acestui mandat; că, prin urmare, încheie Curtea, Banca primind chiria de Octombrie 1911, la 21 Septembrie acel an, știa că plata i se face pentru chiriașii imobilului Elena Gheorghiu, căci contractul acesteia era în ființă în acel moment, Banca dacă era de bună credință, — neputând și cele ce se vor întâmpla în viitor și prin urmare nu putea primi chiria decât pentru chiriașii de atunci, fie că Marinescu lucra ca un mandatar al ei, ca în trecut, fie ca un simplu gestor de afaceri, iar dacă, cu toate acestea Banca, a eliberat chitanța de primirea acestei din urmă chiriei lui Marinescu, personal, iar nu pentru Elena Gheorghiu ca în trecut și tot atunci în scopul de a realiza o chirie mai mare, Banca a închiriat lui Marinescu imobilul ce în acel moment era închiriat Elenei Gheorghiu, aceste circumstanțe, — constituiesc pentru Curte, dovada deplină a unui comerț fraudulos între Bancă și Marinescu, pentru a putea astfel provoca, în scopul unui beneficiu, rezilierea contractului cu Elena Gheorghiu și așa făcând nu este posibil ca Banca să se prevaleze de dolul la care a participat pentru ca sub pretextul unei neplăți de chirie, în realitate achitată, să obție rezilierea contractului, ce, cu bună credință, fusese executată;

Văzând art. 1533 din c. civ.;

Considerând că potrivit acestui articol mandatul poate să fie expres sau tacit, iar dovada unui asemenea mandat tacit se poate face în orice mod fie prin martori sau prezumțiuni chiar când suma depășește 150 lei, căci nu se poate admite existența unui astfel de mandat dacă dănsul ar fi supus regulilor de drept comun în materie de probe;

Că mandatul, de cele mai multe ori, fiind dat în interesul mandatarului, aceasta este în drept să stabilească că faptul mandatarului a fost săvârșit în numele și pentru el și că prin urmare are să-i profite ca și cum mandatul i-ar fi săvârșit el însuși, iar această dovadă se poate face nu numai între părți dar și față cu cel de al treilea;

Considerând că, în specie, instanța de fond constată în fapt, și deci în mod suveran, din actele și împrejurările cauzei, că intimata avea ca mandatar al său pe acel Marinescu, că Banca avea cunoștința de existența mandatului, și că atunci când a primit dela el chiria semestralului Octombrie 1911, Banca știa că plata i se făcea pentru intimata Elena Gheorghiu;

Că din moment ce se constată că Marinescu lucra în numele și pentru intimata Elena Gheorghiu, rezultă implicit că plata se făcea cu banii intimatei, de oarece era vorba de plata chiriei datorită de dânsa în baza contractului ce avea;

Că prin urmare, Curtea de fond, nu a comis nici un exces de putere, nici săvârșit vre-o omisiune esențială când a admis existența mandatului și dovada unui asemenea mandat prin acte și prezumțiuni, așa că primul motiv de casare este neîntemeiat;

Asupra motiunii II de casare:

«Violare de lege și exces de putere»;

«Curtea, prin deciziunea ce atacăm, opune Băncii Prahova

o serie de acte ce ar fi intervenit între d-na Gheorghiu și o terță persoană Marinescu și pe care pretinde că Banca le-ar fi cunoscut;

Cu alte cuvinte, într'un proces în care nu figurează cel care e direct vizat prin toate concluziunile luate înaintea instanței de fond, voește a se stabili o serie de fapte, unele frauduloase, altele nu, care să fie opuse Băncii Prahova ca fapte definitiv stabilite, atunci când persoana acuzată de aceste fapte, nu figurează în acest proces și când poate, dacă ar fi față, ar putea să stabilească prin mijloacele ce ar putea avea neadevărul celor ce i se opun în sarcina lui. Prin acest mod de procedare, instanța de fond violează principiul de drept, că nimeni nu poate fi condamnat, sau obligat la ceva, fără să fie chemat și în același timp comite și un exces de putere, când decide că faptele unei terțe persoane, pot fi opozabile băncii intimată;

Considerând că instanța de fond pe lângă existența mandatului tacit dat lui Marinescu și cunoștința băncii despre existența acestui mandat, mai stabi este că între bancă și mandatul intimatului a fost și un concert fraudulos în scop de a provoca rezilierea contractului și că astfel fiind, banca nu se poate prevala de dolul la care a participat pentru ca să obție rezilierea;

Că, prin urmare, nu era vorba numai de a se stabili faptele frauduloase ale mandatului ci participarea băncii la aceste fapte, adică în dol personal al băncii, pentru doada căruia nu era de trebuință introducerea în cauză a mandatului;

Că, dar, nici acest mijloc de casare nu este întemeiat;

Asupra motivului III de casare:

«Violarea art. 126 din c. civ.»;

«Curtea, printr'o flagrantă violare de lege, scindează interogatorul luat Băncii, căutând să înlătore sub pretext că urma să se dovedească de bancă afirmațiunile ce făcea, — o serie de fapte mărturisite de bancă la interogator»;

Considerând că acest motiv este inexact în fapt, de oarece instanța de fond nu s'a întemeiat pe mărturisirile făcute de Bancă la interogatoriu, ci pe acte scrise și în special pe o scrisoare din 21 Septembrie 1911 adresată mandatului Marinescu, din care deduce atât existența mandatului cât și cunoștința Băncii despre acel mandat;

Că, dar, și acest din urmă mijloc de casare este neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.;

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIES. II

Audiența dela 27 Februarie 1913

Președenția d-lui M. JULIAN, președinte

Mihai Ion, recurs corecțional

Furt.—Circumstanță personală autorului.—Rudenie cu reclamantul.—Apărare de pedepsă.—Art. 307 c. penal.—Dacă poate folosi tăinuitorului.—Soluție negativă.

Circumstanța personală autorului furtului, că se găsește în grad de rudenie cu reclamantul, pentru care art. 307 c. penal nu pedepsește furtul, nu poate folosi întru nimic tăinuitorului, al cărui fapt constituie un delict cu totul independent de acela de furt*).

Decizia penală 427/913.—Respings recursul făcut

de Mihai Ion, contra sentinței Trib. Prahova s. II No. 2066/912.

Curtea,

Ascultând pe d-l Procuror M. Vidrașcu în concluziuni în lipsa recurentului.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Tribunalul și Judecătoria de ocol a aplicat greșit contra mea dispozițiunile art. 53 și 54 din codul penal, căci nu am avut cunoștință că lucrul cumpărat e de furat și de asemenea nu a ținut compt de dispozițiunile art. 317 c. pen. întru cât inculpatul care a săvârșit faptele e rudă, nepot de fiică al reclamantului Alex. Dumitrescu»

Având în vedere sentința supusă recursului prin care recurentul a fost condamnat la 50 lei amenda, pentru delictul de tăinuire, prevăzut și pedepsit de art. 53 și 54 c. p.:

Considerând că instanțele de fond constată în fapt din instrucția făcută în cauză, din răspunsurile inculpaților la interogator și din modicitatea prețului cu care s'a cumpărat obiectele furate, că recurentul a cumpărat cu bună știință că acele obiecte erau de furat;

Că, în ce privește circumstanța personală autorului furtului, că acesta s'ar găsi în grad de rudenie cu reclamantul pentru care art. 317 cod. penal nu pedepsește furtul, această circumstanță nu poate folosi întru nimic recurentului care a comis delictul de tăinuire, acest delict fiind cu totul independent de acela de furt, așa că față de recurent, instanța de fond a făcut o bună aplicațiune a art. 53 și 54 cod penal și prin urmare motivul de casare invocat este nefondat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge etc.

NOTA.—Nu putem admite soluțiunea Curții de casațiune, deși, dacă ar fi să facem legea, am face-o în sensul acestei jurisprudențe.

Ceia ce e ciudat în această controversă este că, după ce în 1906 Curtea de casațiune a casat fără trimitere deciziunea 939/906 a Curții de apel București, Sec. I, care condamnase ca tăinuitor pe un individ fiindcă el ascunsese lucruri rezultând din tainică luare, acum prin prezenta deciziune revine asupra jurisprudenții sale și decide că o atare faptă constituie delictul de tăinuire. În Cursul nostru de procedură penală,¹⁾ noi am aprobat soluțiunea dată în 1906 acestei probleme juridice, evident dar că nu putem aproba și soluțiunea în sens contrar dată în 27 Februarie 1913 prin prezenta deciziune:

Când Suprema instanță schimbă jurisprudența, ceia ce ar fi de dorit să se întâmple cât mai rar, ar trebui ca deciziunea să fie redactată cu multă băgare de seamă; în cazul de față motivarea deciziunii lasă de dorit și nu poate rezistă unei critice.

Toată argumentarea Curții de casațiune se reduce la faptul că tăinuirea este un delict independent de furt, și că prin urmare el ar exista chiar dacă fapta autorului principal nu ar constitui un furt (ci ar fi o tainică luare).

*) Acest rezumat a fost publicat în No. 35/913, pag. 419.

¹⁾ I. Tanoviceanu, Curs de procedură penală română, București, 1913, No. 143.

Incontestabil este că tănuirea în legea noastră ca în multe alte legislații¹⁾, nu e un caz de complicitate; pedeapsa tănuitorului e o pedeapsă fixă și fără legătură cu a autorului principal, ale cărui circumstanțe agravante sau atenuate, nu au nici o influență asupra tănuitorului.

Dar tănuirea dacă nu e un caz de complicitate e oare o infracțiune absolut independentă, în sensul acesta că ar putea să existe singură, în afară de orice infracțiune?

Incontestabil că nu. Art. 53 c. p. spune clar că tănuirea e ascunderea lucrurilor sau banilor care provin din *comiterea unei infracțiuni*, prin urmare pentru ca să existe tănuire trebuie neapărat ca să se fi comis prealabil o infracțiune. Nici nu s'ar putea concepe tănuire când obiectul ascuns, vândut sau desființat nu ar proveni din o infracțiune. Este însă în legislațiunea noastră luarea pe ascuns a lucrurilor de la părinți un furt, sau vre-o infracțiune oare care?

Legea spune formal că nu este, și califică fapta *tănuire luări*, care dau dreptul numai la despăgubiri civile.

Sistemul acesta e absurd, vorbind de lege ferenda, după cum e nerațională și nepedepsirea furtului între rudele apropiate, provenită din ideea unității de patrimoniu a familiei romane, însă nu e mai puțin adevărat că, absurd sau nu, acesta e sistemul legiuitorului, care rezultă din combinarea articolelor 307 și 53 cod. penal.

Înalta curte de casațiune ar trebui să părăsească această jurisprudență, care e în flagrantă contradicțiune cu dispozițiunile legii, deși de altmintețea, o repetăm, ar fi bine ca legea să fie modificată în sensul ultimei jurisprudențe a Curții de casațiune. Ar trebui ca Suprema noastră instanță să se ferească de o atât de flagrantă contradicțiune de jurisprudență că, după ce în 1906, a casat fără trimitere, în 1913 să hotărască în sens contrariu.

Aceasta dovedește încă odată cât de îndreptățiti am fost când am criticat abuzul, vorbind de practica Curții noastre de casațiune, și chiar uzul, referindu-ne la dispozițiunile legii, ale casațiunii fără trimitere. Grație acestei *rezolvări în fond* a afacerilor, ceia ce nu e rolul Curții de casațiune, ajungem la acest rezultat ciudat că, ceia ce se părea indiscutabil în 1906, motivând casare fără trimitere, în 1913 nu numai că se discută, dar se rezolvă în sens contrariu.

Și este iarăși ciudat că, după ce în 1906 suprema instanță a pus principiul nepedepsirii tănuirii lucrurilor provenind din o tainică luare, în 1913, să vină tot Curtea de casațiune să de-

clare fapta pedepsită. Fără să voiască, astfel de jurisprudențe întind curse oamenilor, făcându-i să creadă în nepedepsirea unor fapte; de aceea Curtea de casațiune trebuie să evite foarte mult astfel de schimbări de jurisprudență. De la pedepsire la nepedepsire, schimbarea jurisprudenței Curții de casațiune este scuzabilă; de la nepedepsire la pedepsire este foarte criticabilă. Se știe că nu sunt partizanii infractorilor, însă, oricât de culpabili ar fi unii oameni nu trebuie a viola în contra lor legea și echitatea pedepsind azi ceia ce ieri însăși Curtea de casațiune declara nepedepsibil.

I. TANOVICIANU

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE S. III

Audiența dela 1 Martie 1913

Președenția d-lui G. P. PE'RESCU, președinte

Ministerul de finanțe cu Ion Georgescu

Pensie.—Reangajați în armată.—Cumularea timpului servit ca atare cu timpul servit în funcții civile.—Articolul 6, § 3 și 8 din legea pentru pensiunile reangajaților în armată din 19 Ianuarie 1912.—Regulament întocmit pe baza legii. Dispoziții care depășesc limitele legii.—Neaplicare.

1. *Se socotește ca timpul pentru calculul anilor de pensie timpul servit în armată în gradele inferioare atât ca reangajat, cât și înainte de reangajare, independent de împrejurarea dacă reangajatul a devenit sau nu ofițer, putându-se cumula acest timp cu acel servit în funcțiunile civile.*

2. *Dispozițiile dintr'un regulament care depășesc limitele legii, nu sunt aplicabile.*

Decizia 134/913.—Respins recursul făcut de Ministerul de finanțe, contra deciziei Curții de apel București s, III, No. 56/913*), dată în proces cu Ion Georgescu.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l Consilier T. Crivăț;

Pe d-l avocat Al. Zeuceanu în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat Al. Ionescu, în combateri.

Deliberată,

Având în vedere că din decizia supusă recursului se constată că Ion Georgescu intimat în recurs a făcut apel contra deciziunii cu No 183 din 912 a comisiei pentru constatarea și regularea drepturilor la pensie de pe lângă Ministerul de finanțe pentru motivul că această instanță nu i-a calculat la timpul servit ca funcționar civil la stat și timpul de 12 ani și 2 luni serviți în armată cum a dovedit cu certificatul liberat de autoritățile militare, așa că în loc să fie regulat la pensie pentru 35 ani de serviciu, nu i s'a recunoscut acest drept de cât pentru 23 ani în care intră și timpul îndoit din campania 1877—78; că Curtea de apel din București secția I, judecând procesul prin decizia cu No. 833 din 912, a admis apelul, a reformat decizia comisiei pensiilor și a recunoscut apelantului Ion Georgescu, cu începere de la

¹⁾ Vezi aceste legi și istoricul în Molinier, *Traité théorique et pratique de droit pénal*, edit. G. Vidal Paris 1894, T II, p. 253.

^{*)} A se vedea publicată în «Curierul Judiciar» No. 24, anul 1913, pagina 284

1 Aprilie 1912 un drept de pensiuine bruto de 128 lei pe lună pentru 35 ani serviți la Stat în care se copriide tot timpul servit în armată ca reangajați și îndoit timpul servit în campania anului 1877 -78 ca grad inferior;

Că în contra acestei decizii, Ministerul de finanțe a introdus recursul ce este a se judeca.

Asupra primului motiv de casare :

1) «Violarea art 6 lit. a par 8 (art. 6 lit A par. 10 în deciziune) combinat cu art 5 și cu art 1° din legea de la 19 Ianuarie 1912 pentru pensii și exces de putere. Deși acest text prevede numai reangajatul pensionar dreptul de a-și rectifica pensiuinea, cumulând timpul servit ca reangajat cu timpul servit în funcțiuni civile, totuși Curtea îl aplică și la cazul când un funcționar, fost reangajat, cere pensiuine pentru prima oară. Or, articolul de mai sus constituie o excepțiune la principiul că timpul de grad inferior fără rețineri nu se poate socoti la pensiuine, principiul pus la art 24 din legea generală de pensii și consacrat și de legea din 19 Ianuarie 1912 prin art. 5 par. 1. Prin urmare ca orice excepțiune, textul aplicat de Curtea de apel este de strictă interpretare și inaplicabil prin analogie, prin a contrariu sau prin extensiune, cum face instanța de fond, transformând excepția în regulă generală și argumentând cu texte de legi abrogate în mod expres;

Văzând art. 1. 5 și 6 din legea pentru pensiuinele notarilor, jandarmilor rurali, etc. și reangajaților din armată, publicată în «Zionul Oficial» cu No. 200 din 19 Ianuarie 1912;

Considerând că deși prin art 5 al acestei legi se prevede că cei ce au fost reangajați în armată intră în regimul legii generale de pensiuine a Statului și că ea se va aplica celor ce vor deveni în viitor pensionari, dar imediat prin art 6 al. a par 3 și par 6 al acestei legi, se prevede că pentru cei ce au fost reangajați în armată se fac următoarele excepțiuni dela legea generală de pensiuini și anume: că lor li se socoteste ca timp util la pensiuine, timpul servit în armată ca grad inferior, atât ca reangajat cât și înainte de reangajare, iar timpul de războiu li se socoteste îndoit și că ei ca reangajați, sunt scutiți de vărsarea reținerilor pe timpul servit până la 1 Aprilie 1910, fără a se preciza de lege, că acest avantaj îl au numai atunci când ar fi a se regula la pensiuine numai ca foști reangajați și care au devenit ofițeri și nu și atunci când se regulează la pensiuine și ca foști și în alte funcții după reangajare;

Că nu se poate trage un argument contrariu din par. 8 de sub același art 6 care acordă o favoare mai mult reangajatului pensionar ce a servit în urmă în funcțiuni civile de a putea cere rectificarea pensiei prin derogare dela regula de drept comun în materie de pensie, căci această dispoziție de favoare nu aduce vre-o atingere principiului pus în par. 3, care consideră ca timp util pentru pensie anii serviți în armată ca grad inferior, atât ca reangajat, cât și mai înainte de reangajare, independent de împrejurarea dacă a devenit sau nu ofițer;

Considerând că așa fiind Curtea de apel a făcut o bună aplicațiune și a interpretat bine sus citatele texte de lege, când a cumulată pentru intimatul Ion Georgescu, timpul servit de el ca grad inferior și ca reangajat în armată cu timpul servit în funcțiuni civile, pentru regulare la pensie și judecând astfel n'a violat art 6 lit. A par. 8 combinat cu art. 5 și 10 din legea dela 19 Ianuarie 1912 pentru pensiuini, și n'a comis nici un exces de putere așa că acest prim motiv de casare nu este întemeiat;

Asupra motivului al 2 lea de casare :

1) «Violarea art. 24 din legea generală de pensiuini și a art. 16° din regulamentul de aplicare și exces de putere. În adevăr art. 24 prevede că reangajaților li se socotesc anii de

serviciu în gradele inferioare în afară de anii din școalele de ofițeri. Or, simpla citire a acestei dispozițiuni, nu lasă nici o îndoială asupra intențiunii legiuitorului de a se referi numai la acei reangajați cari au devenit ofițeri, căci altfel cuvintele (în afară de anii din școalele de ofițeri», nu ar mai avea nici o rațiune de a fi. Această interpretare este nu numai conformă textului legii, dar și spiritului ei: din desbaterile parlamentare se constată cu prisosință că această dispozițiune de favoare, nu s'a luat decât pentru ofițerii eșiți din trupa, iar nu pentru reangajați în genere, pe care tot art 24 li exclude când declară că timpul servit fără rețineri nu se socoteste pentru pensiuine, interpretare consfințită și de art. 16° din regulamentul de aplicare al legii pensiuilor. Curtea mai violează acest text și când declară că legea din 1912 l'ar fi modificat în sensul soluțiunii dată de dânsa; afirmațiunea Curței nu se sprijină pe nimic și este contrarie realității, deoarece art. 5 din legea din 19 Ianuarie 1912 este categoric în sensul de a pune pe reangajați sub regimul legii generale de pensiuini.

Considerând că dispozițiunile legii de pensiuini actuale nefacăd nici o deosebire în privința reangajaților ce au devenit sau nu ofițeri, împrejurarea că art 16° din regulamentul face o asemenea deosebire, nu are nici o însemnătate, pentru motivul că regulamentul nu poate depăși limitele legii, mai cu seamă că art. 24 din legea de pensiuini o spune categoric, ca reangajaților li se socoteste anii de serviciu în gradele inferioare la pensie afară de anii din școalele de ofițeri, fără ca să mai pue și condiția ca reangajatul să fi eșit numai decât ofițer, spre a avea dreptul la pensiuine iar prin legea din 1912, reiterate și la reangajați, se prevede că ei sunt scutiți de rețineri pentru anii serviți înainte de 1 Aprilie 1910 ca reangajați; deci și acest al doilea motiv de casare e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

TRIBUNALUL OLT

Audiența de la 11 Septembrie 1912

Filip Corlătescu cu Eufrosina Bădescu, tutoare legală.

Contract de arendare - Obligația arendașului de a-și înzestra moșia cu vitele și instrumentele necesare pentru exploatare - Asigurarea privilegiului proprietarului pentru plata arenzii. - Lucrurile asupra cărora se exercită privilegiul proprietarului. - Contract de arendare autentic. - Existența privilegiului pentru toată arenda pe tot timpul arendării. - Anticiparea termenului datorii - Art. 1425, 1455, 1731 al 1 c. c., 613 și 616 pr. civ).

1) Prin art. 1455 c. c., care prevede obligația pentru arendași de a-și înzestra moșia cu vitele și instrumentele necesare pentru exploatare, sub pedeapsă de a i-se rezilia contractul, se asigură nu numai o bună recoltă pământului, dar și privilegiul pe care art. 1730 al. 1, c. c. îl conferă proprietarului pentru plata chiriei și arenzii, asupra mobililor chirieșului, asupra recoltii și asupra a tot ce servește la exploatarea moșii.

2) Lucrurile asupra cărora se exercită privilegiul proprietarului pentru moșie sunt toată recolta anului curent și tot ce servește la exploatarea moșii.

3) Prin art. 1730 al. 1 c. c., prevăzându-se că dacă contractul de arendare este autentic proprietarul are privilegiul pentru toată arenda pe anul curent precum și pe tot timpul ce rămâne a curge până la expirarea contractului de arendare; de aci se deduce că legea conferind proprietarului dreptul la toate câștigurile viitoare, ea îl autoriză prin aceasta însuși a cere plata

unei datorii înainte de scadența ei. — Această anticipație se justifică prin natura privilegiului care afectează atât de mult lucrul constituit drept siguranță a plății, în cât legiuitorul a preferat să anticipateze termenul datoriei, spre a nu compromite interesele creditorului privilegiat.

4) Legea acordând proprietarului pentru moșie privilegiul, adică recunoscând existența gajului tacit, asupra întregii recelte a anului curent și tot ce servește la exploatarea moșii pentru plata arenzii, prin aceasta se înțelege că averea asupra căreia se exercită privilegiul, când contractul este oltentiv sau are dată certă, trebuie să fie suficientă pentru garantarea plății arenzii pe tot timpul ce rămâne a curge până la expirarea contractului.

5) Privilegiul proprietarului întemeindu-se pe ideea de gaj, de aci rezultă, că în caz-când arendașii este pe cale de lichidare sau în imposibilitate de a mai da asigurările la care este obligat prin art. 1455 c. c. pentru garantarea privilegiului proprietarului, acesta e în drept fie de a reclama alle garanții, fie de a lua măsuri, obținând un sequestru asupra averii arendașului oltată la moșie, pentru a-și asigura chiar plata ratelor cu termen, până la complectarea achităre.

Tribunalul.

Având în vedere contestația făcută de d. Filip Corlătescu cu petiția înreg. la No. 22469/912, contra înființării sequestrelui asigurat de efectuat de portărele acestui tribunal, prin procesul verbal din 7 August 1912, și care s'a ordonat de tribunal prin jurnalul No. 7438/912, după cererea d-nei Eufrosina Fădescu, tutoarea legală a minorei Simona Fădescu;

Având în vedere actele din dosar, susținerile părților și ale d-lui reprezentant al Ministeriului public;

Având în vedere că din toate acestea rezultă următoarele:

Contestatorul, în baza contractului de arendare autentificat de trib. Ilfov secția notariat la No. 4341/316, lire în arendă moșia Crăciunei de sus din jud. Olt, proprietatea minorei Simona Fădescu, reprezentată prin mama sa intimata Eufrosina Fădescu. — Prin acest contract contestatorul este obligat a plăti în afară de impozite, o arendă anuală de 8500 lei, în două rate la 23 Martie și 23 Septembrie ale fiecărui an. — Tot prin acest contract contestatorul mai este obligat a plăti în socoteala arenzii direct unor creditori ipotecari, printre care este și creditul funciar rural, ratele și dobânzile la termenele stipulate prin contractele de ipotecă. — Acest contract de arendare expiră la 23 Aprilie 1913, deci ultima rată în sumă de lei 42500, urmează a se plăti de contestator la 23 Septembrie 1912;

În ziua de 4 August 1912 intimată, cu petiția înreg. la No. 21882/912, în baza art. 610, 613 și 616 pr. civilă și pentru asigurarea ratii din Septembrie 1912, în sumă de lei 42500, a cerut înființarea unui sequestru asigurator pe toată averea mobilă, recolta de grâu, cea prină de rădăcini, aflată la moșia Crăciunei, ținută în arendă de contestator. — Intimata justifică măsura cerută, pe împrejurările că aproape în tot timpul arendării, a avut de îndurat neajunsuri din partea contestatorului cu plata arenzii, că în anul acesta contestatorul și-a semănat întreaga moșie cu grâu pe care l'a recoltat iar parte l'a ridicat așa că prin aceasta dispare garanțiasa naturală și legală. — Tribunalul prin jurnalul No. 7438/912 admitând cererea, s'a sequestrat de portărei 600 chile grâu, recolta anului curent;

Contra acestei măsuri, arendașul F. Corlătescu, a pornit contestația de față;

Având în vedere că contestatorul, a invocat următoarele motive de contestație:

1) Rata pe care intimata voește a o asigura prin mă-

sura cerută, fiind de plată la 23 Septembrie 1912, nu este încă exigibilă, apoi că d-sa nu se poate prevala de dispozițiile art. 616 pr. civ., nefiind creditoare, ci de art. 610 pr. civ. în prevederile căruia nu intră creanța sa;

2) Că contestatorul fiind solvabil, având avere proprie a sa și în alte părți, intimata are de unde să se despăgubească, dacă nu i-se va plăti la termen rata viitoare, pentru cazul când la moșia ținută în arendă, nu va mai găsi nimic;

3) Că dacă intimata prin măsura cerută a voit ca să împedice pe contestator de a-și ridica vitele, unelele de agricultură și recoltastrânsă, cari servesc drept gaj pentru siguranța plății arenzii și asupra cărora păstrează un privilegiu, apoi intimata n'avea nevoie de a face aceasta, de care-ce contestatorul având semănat pe moșie 250 ha., cu porumb și cum ridicarea acestei recolte nu este posibilă înainte de expirarea termenului pentru plata ultimei rate, d sa este asigurată de plata acestei rate prin această recoltă, așa că nu mai avea nevoie să se questreze pentru asigurarea acestei rate 600 chile grâu ce i s'a imobilizat din această cauză;

4) Că această cu atât mai mult cu cât ultima rată de plată nu este de 42500 lei pentru asigurarea căreia a cerut înființarea sequestrelui asigurator, ci de 19000 lei cât este contestatorul dator a plăti intimatei la 23 Septembrie 1912, iar restul până la concurența sumei de lei 42500 fiind obligat a-l plăti contestatorul unor creditori ipotecari. — În fine, că rata viitoare n'ar fi nici suma de lei 19000 ci vre-o 3000 lei, de oare-ce contestatorul este îndreptățit ca să p'imească de la intimata câștul unor îmbunătățiri făcute la moșie și niște sume de bani pe care le-a plătit fiscului ca impozite în socoteala proprietății;

Având în vedere că intimata, pentru a justifica menținerea măsurii cerută, a susținut că, ca proprietară era în drept ca să ia o asemenea măsură, de oare-ce contractul expirând la 23 Aprilie 1913 iar contestatorul ne mai având nici un interes ca să rămâne la moșie, dreptul de a o mai cultiva încetăr d în toamna acestui an, poate ori-când ca să-și ridice după moșie întreaga sa avere mobilă, care servește drept gaj pentru siguranța plății arenzii, în urmă de care intimata ar perde privilegiul asupra averii ridicate. — Că solvabilitatea contestatorului nu este de natură d-a împedica o asemenea măsură, de oare-ce intimata ca proprietară având privilegiu pentru plata arenzii numai asupra mbilelor și recoltei arendașului după moșia arendață, d-sa prin măsura luată a căutat să-și asigure acest drept. — Că recolta de porumb, nu poate constitui singură o avere ce ar garanta drepturile intimitei, nefiind suficientă, aceasta fiindcă față de condițiunile atmosferice nefavorabile culturile acestui fel de recoltă, ea este considerată ca compromisă. — În fine, că ultima rată de plată este de 42500 lei iar nu de 19000 lei, intimata nu recunoaște sumele de bani ce contestatorul susține că i datorează;

Considerând că potrivit art. 145 c. c., arendașul este obligat ca să-i înzestreze moșia cu vitele și instrumentele necesare pentru exploatare sub pedeapsă de a i se rezilia contractul de arendare;

Considerând că prin acest text de lege se asigură privilegiul pe care art. 1730 al. 1 c. c. îl conferă proprietarului pentru plata chiriei și arenzii asupra mobilelor chirieșului asupra recoltei și asupra a tot ce servește la exploatarea moșii;

Că în ceace privește lucrurile asupra cărora se exercită privilegiul proprietarului pentru moșie sunt toată recolta anului curent și tot ce servește la exploatarea moșii;

Considerând, că în specie, contractul de arendare fiind autentic, intimata are privilegiul pentru toată arenda pe anul curent precum și pe tot timpul ce rămâne a curge până la expirarea contractului;

Că, în această privință se susține că legea conferind

locatorului dreptul la toate câștigurile viitoare, ea l' autoriză prin aceasta însăși a cere plata unei datorii înainte de scadența ei. — Această anticipație se justifică după Tropiong prin natura privilegiului care atestază atât de mult lucrul constituit drept siguranță a plății în cât legiuitorul a preferat să anticipeze termenul datoriei, spre a nu compromite interesele creditorului privilegiat (D. Alexandresco, X, p. 409).

Considerând că legea acordând proprietarului pentru moșie privilegiul, adică recunoscând existența gajului tacit, asupra întregii recolte a anului curent și tot ce servește la exploatarea moșii pentru plata arenzii, prin aceasta se înțelege că a avea asupra căreia se exercită privilegiul când contractul este autentic sau are dată certă, trebuie să fie suficientă pentru garantarea plății arenzii pe tot timpul ce rămâne a curge până la expirarea contractului;

Că privilegiul proprietarului întemeindu-se pe ideea de gaj, de aci rezultă că în caz când arendașul este pe cale de lichidare sau în imposibilitate de a mai da asigurările la care este obligat prin art. 1455 c. c. pentru garantarea privilegiului proprietarului, acesta este în drept fie de a reclama alte garanții, fie de a lua măsură, obținând un sechestrul asupra averii arendașului aflată la moșie, pentru a-și asigura chiar plata ratelor cu termen, până la completa achitare;

Considerând că obligația înzestrării moșii de către arendaș cu vite și unelte de agricultură fiind impusă nu numai pentru a asigura proprietarului plata arenzii sale, dar și pentru a asigura o bună recoltă pământului, în cazul acesta contestatorul față cu expirarea contractului său la 23 Aprilie 1913, ne mai fiind în măsură de a cultiva moșia, el nu mai are interesul și nici grija obligații din art. 1455 c. c., de a mai ține la moșie vite și unelte de agricultură, ci din potrivă urmând din această cauză a lichida această avere fără a da în schimb o altă garanție, intimată nu mai poate fi sigură de o asemenea avere pentru a-și exercita privilegiul său pentru plata ratei de Septembrie 1912, la data exigibilității ei;

Că, în cece privește recolta anului curent, din actul de expertiză aflat la dosar rezultă că contestatorul a cultivat cu porumb pe seama sa 250 ha., iar restul de 3460 ha. l'a avut semănat cu grâu și păioase;

Că grâul și păioasele recoltându-se, contestatorul este în măsură a le vinde în orice moment;

Că, intimată nefiind deci sigură pentru a-și păstra privilegiul său pentru plata ratei de Septembrie 1912, de cât numai de recolta porumbului care din cauză că este prinsă de rădăcini, ridicarea ei nu este posibilă înainte de data exigibilității ratei, iar această avere neputând ca să servească singură drept gaj intimată și să garanteze plata ratei de Septembrie 1912, faptul acesta constituie un pericol pentru intimată de a nu-și putea exercita privilegiul său pentru plata întregii rate la data scadenței ei, care justifică măsura asigurării anticipată a privilegiului obținută de intimată asupra averii aflată azi la moșia arendată, până la completa sa achitare de rata de Septembrie 1912;

Având în vedere de asemenea că art. 616 pr. civ. permite a se sechestra în mâinile datornicului averea sa mișcătoare, pentru creanțele arătate la art. 616, chiar când nu sunt ajunse la termen, când datornicul a micșorat prin fapta sa asigurările ce dedese sau n'a dat asigurările promise și când este pericol ca datornicul să fugă sau să-și ascundă ori să-și risipească averea sa (art. 1025 c. c.);

Că, în specie deși contestatorul n'a dat intimată prin contract nici un fel de asigurare pentru a lua acesteia orice teamă de îndeplinirea obligațiilor din contract, cu toate acestea fiind seamă de natura contractului de arendare dintre părți, o asemenea asigurare există, ea este cea despre care vorbește art. 1455 c. c.

Că, această asigurare fiind micșorată, după cum s'a arătat mai sus, intimată este în drept de a obține mă-

sura a cărei ridicare formează obiectul acestei contestații, în scopul de a-și asigura privilegiul conferit de lege pentru plata ratei de Septembrie 1912, contestatorul, prin faptul micșorării garanției ce este obligat a da intimată, pentru asigurarea acestei plăți, fiind de căzut din beneficiul termenului de care se prevalează;

Considerând că măsura a cărei ridicare se cere fiind obținută de intimată pentru asigurarea privilegiului pe care art. 1730 al. I c. c. îl acordă proprietarului solvabilitatea contestatorului nu poate fi o pedică pentru exercițiul lui, pentru că dacă intimată în loc de a exercita acest privilegiu asupra averii contestatorului aflată azi la moșie, pentru asigurarea plății ratei de Septembrie 1912, s'ar mărgini a urmări averea contestatorului aflată în altă parte, în cazul acesta numita ar perde privilegiul ce legea îi conferă, asupra averii contestatorului aflată azi la moșia arendată;

Având în vedere că intimată susține că rata de Septembrie 1912 este de lei 42500, iar contestatorul de 19000 lei;

Având în vedere că prin contractul de arendare la art. 3 se spune că arenda anuală este de lei 85000 plătilă în 2 rate de câte 42500 lei, iar la art. 13 se arată că contestatorul este obligat a plăti direct unor creditori ipotecari ratele și dobânzile creanțelor lor, la termenele stipulate prin actele de ipotecă, luând chitanțe în regulă, pe care le va prezenta intimată în socoteala câștigurilor contractului spre a fi scăzut cu ele;

Considerând că la 23 Septembrie 1912, din cauza expirării contractului de arendare, fiind ultima rată de plată, la această dată conform art. 13 din contract, contestatorul urmează să prezinte intimată și chitanțele de plata ratelor și dobânzilor creditorilor ipotecari făcută în socoteala ratei de Septembrie 1912. — Cum însă prezentarea chitanțelor nu s'ar putea face de către intimată de cât numai dacă ratele ipotecare ar fi exigibile înainte de 23 Septembrie 1912 sau le-ar achita fără a fi exigibile, — în cazul contrariu, contestatorul urmează a plăti intimată rata întreagă de lei 42500, rămânând ca aceasta să achite pe creditorii ipotecari, la data exigibilității datorțiilor. — Față cu art. 13 din contract, după care contestatorul este obligat ca la 23 Septembrie 1912 să prezinte intimată și chitanțele de plata ratelor către creditori ipotecari, contestatorul nu poate reține asupra sa suma de 23500 lei atât cât se ridică aceste rate, pentru cazul când aceste rate n'ar fi exigibile înainte de 23 Septembrie 1912, pentru a le plăti în persoană creditorilor ipotecari la data exigibilității lor, pentru că contestatorul de la 23 Septembrie 1912, încetează de a mai fi arendașul intimată ne mai datorând acesteia nici o rată, iar conform art. 3 din contract, el este obligat ca la 23 Septembrie 1912 să achite intimată întreaga rată de 42500 lei;

Că, deținerea de către arendaș a sumii de 23500 lei pentru a fi plătită personal de acesta creditorilor ipotecari sar putea admite numai dacă contestatorul și-ar fi luat personal obligația către creditorii ipotecari de a plăti ratele direct acestora, substituindu-se contestatorul în locul intimatăi urmărilor creditorilor ipotecari;

Că, însă contestatorul nedovedind cu nimic aceasta, de aci rezultă că de astă dată întreaga rată de 42500 lei, urmează să fie asigurată prin măsura sechestrului asigurător, a cărei ridicare se cere;

Că tribunalul nu poate să fie socoteală de cheltuielile și plățile pe care contestatorul susține că le-a făcut în socoteala proprietății pentru a le imputa asupra ratei de Septembrie 1912, de oarece contestatorul nu prezintă acte care să fie opozabile intimatăi pentru justificarea cheltuielilor și plăților ce pretinde că a făcut;

Având în vedere că contestatorul susține că recolta de porumb prinsă de rădăcini este suficientă pentru a servi drept gaj intimatăi pentru siguranța sa;

Considerând că deși recolta porumbului din anul acesta, constituie o garanție, pentru asigurarea intimatăi, ridicarea ei nefiind cu puțință înainte de 23 Septembrie 1912, însă cum averea arendașului asupra căreia

se exercită privilegiul proprietarului trebuie să fie suficientă pentru garantarea lui, urmează a examina dacă recolta porumbului după moșia arendată este suficientă pentru a garanta plata sumei de lei 250⁰⁰;

Având în vedere, că din actul de expertiză, rezultă că contestatorul are cultivat pe seama sa 250⁰⁰ ha. porumb,

Că, deși în cazul unei bune recolte de porumb, cantitatea de porumb după 250 ha, ar putea fi suficientă pentru a constitui singură gajul pentru siguranța intimată, cu toate acestea în specie, tribunalul pentru a determina cantitatea și calitatea porumbului ce ar fi după cele 250 ha, trebuie să țină seama de întâmpinarea intimății că din cauza ploilor generale ce cad continuu, recolta porumbului este compromisă;

Că prevederile asupra actualei recolte de porumb justifică obiecțiunea intimată, tribunalul apreciează găsesc că porumbul după cele 250 ha, nu este suficient pentru a constitui singur gajul pentru garantarea intimății de plata ratii de 23 Septembrie 1912, astfel că numita numai asupra acestei averi să și exercite privilegiul statornicit de art. 1731 al I. c. c.;

Că din toate acestea reeșind că contestația de față nu este întemeiată, ea cată a fi respinsă ca atare;

Pentru aceste motive redactate de d. judecător de ședință Const. Dumitrescu, Trib. respinge, etc.

(ss) G. Conea G. Dumitrescu

Judecătoria rurală Ocol Codăești-Vaslui

Audiența de la 21 Martie 1913

Carte de judecată No. 43

George al Liței cu Grigore Pruteanu

Executarea cărților de judecată — Carte de judecată rămasă definitivă în anul 1902. — Dacă, față cu dispozițiile art. 111 din legea jud. de ocoale din 1908, ea poate fi executată după zece ani, de când a rămas definitivă. — (Art. 404 pr. civ. și 111 din legea jud. de ocoale)

De și după art. 404 pr. civ., hotărârile se pot executa timp de 30 ani, însă după art. 111 din legea judecătorilor de ocoale din 1908, cărțile de judecată se pot executa numai timp de 10 ani și cum, în ce privește executarea nu se poate aplica legea în vigoare din momentul judecării, ci aceia din momentul executării, o carte de judecată rămasă definitivă în 1902, nu poate fi executată după trecere de 10 ani din momentul când a rămas definitivă.

Judecata,

Asupra prezentei contestații:

Având în vedere susținerile părților;

Considerând că din momentul ce cartea de judecată No. 63/902 din 8 Februarie a jud. Ocol Crasna asupra căreia s'a făcut contestația la urmărirea autorizată prin jurnalul acestei judecătoria din 26 Februarie 1913, a devenit susceptibilă de executare și învestită cu formula

executorie la No. 63 din 13 Maiu 1902 și până în momentul când s'a cerut executarea și s-au făcut somațiile diligente anemergătoare oricărei efectuării, au trecut 10 ani 9 luni și 13 zile;

Având în vedere art. 111 l. jud. ocoale din 1908 după care cărțile de judecată se pot executa numai 10 ani;

Considerând că executarea asupra căreia se face contestație, în specie, s'a cerut la o carte de judecată rămasă definitivă în anul 1902, că d'atuncia deși au trecut mai mult de 10 ani dar întru cât o asemenea derogare a legii jud. de ocoale nu există în ființă în tot timpul judecării procesului, trebuie de precizat dacă în specia de față se va aplica art. 404 p. c. sau derogarea exprimată prin art. 111 l. jud. ocoale va avea efect retroactiv și ca atare se va aplica și speciei prezente?

Având în vedere art. I c. c. «legea dispune numai pentru viitor, ea n-are putere retroactivă»;

Că acest text se rezeamă pe ideea drepturilor câștigate anterior, că e util și echitabil pentru consolidarea lor; că, dar, dispoziția amintită se referă la interese pur private; că ea constituie o regulă de fond;

Având în vedere că art. 111 l. jud. ocoale are conrespondentul său în p. c. art. 404; că, dar, e o regulă care împreună cu altele formează procedura judecătorilor de ocoale, adică normele pe care trebuie să le respecte ori cine pentru a se putea prezenta în justiție și a izbuti ca cererea să le fie ascultată;

Considerând că dacă art. 111 l. jud. ocoale e o normă procedurală, adică o regulă de formă, e în același timp implicit o regulă de ordine publică, căci interesul ordinei publice, a siguranței Statului, a chipului cum legiuitorul înțelege ca în interesul ordinii generale să se comporte justițiabilii, nu e obligator ca să fie conform cu interesul particularilor, ei nu vor putea deci contraveni unor asemenea reguli invocând că au un drept câștigat contra ordinii publice, căci atunci s-ar interveni cu totul ordinea după care interesul particularilor trebuie satisfăcut nu înaintea intereselor generale;

Că dacă legea judecăt. de ocoale din 1908 aduce derogarea amintită micșorând perioada în intervalul căreia se poate face executarea și dacă aceste dispoziții trebuie să aibă ca caracter esențial retroactivitatea, interesul nu s-ar putea simți atins, căci nu se poate închipui baza chiar a acestor jigniri;

Considerând că în ce privește executarea nu se va aplica legea în vigoare din momentul judecării ci cea din momentul executării; că nu părțile sunt acelea care execută ci puterea publică va da sprijinul pentru satisfacerea celor care cer executarea;

Că dar, dispoziția art. 111 l. jud. ocoale fiind o normă de drept public și nu de drept privat, Grigore Pruteanu care a cerut executarea n'are nici un drept a se baza pe art. 404 p. c. și ca atare contestația fiind bazată pe un puternic motiv juridic urmează a se admite;

Pentru aceste motive, Judecata admite etc.;

Magistrat-stagiari (s) I. Teodoreanu

Grefier (s) S. Gheorghiu

REZUMATELE JURISPRUDENTEI INALTEI NOASTRE CURTI DE CASATIE ¹⁾

CASATIE S. I

Recurentul I. S. Sticlaru prin d-l avocat Drăghicescu.

Intimatul Iones Poame, lipsă.

Declarațiunile făcute de părți în instanță. — Condițiuni ce trebuie să întrunească asemenea

¹⁾ Deciziile ale căror spețe sunt însemnate cu steluță * prezentând o importanță juridică deosebită, vor fi publicate în extenso în numerile viitoare.

Redacția

declarațiune pentru ca instanța să se întemeieze pe etc. — Art. 232 pr. civilă.

I. Potrivit art. 232 pr. civ. declarațiunile făcute de părți la înfașurare și pe care se întemeiază hotărârea, nu pot fi opuse celui ce le-a făcut dacă nu sunt semnate de dânsul, de Președinte și Grefier, sau dacă nu se face mențiune de neputința sau nevoița părții de a semna.

Prin urmare, tribunalul violează citatul articol când se întemeiază pe o declarațiune a părții, care nu este constatată în condițiunile cerute de art. 232 pr. civilă. (Cas. s. I, decizia No. 262 din 29 Martie 1913, prin care se casează sentința trib. Bacău No. 258/910).

Primăria Com. Măgura prin d-l avocat Cesar Dristorian.

Revizuire. — **Contrariedade de hotărâri.** — **Admiterea cererii de revizuire.** — **Desființarea celei din urmă hotărâri.** — **Art. 301 pr. civ.**

2. Ori de câte ori există contrariedade între două hotărâri rămase definitive cererea de revizuire este admisibilă și, în asemenea caz, față cu dispozițiunile art. 301 pr. civ. se desființează cea din urmă hotărâre, pentru motivul că legiuitorul a voit ca să se desființeze hotărârea care s'a dat cu violarea autorității lucrului judecat când partea nu are altă cale deschisă spre a ataca o asemenea hotărâre. (Cas. s. I decizia 284 din 3 Aprilie 1913, prin care se admite cererea de revizuire și se anulează cartea de judecată No. 7/910 a jud. ocol. Drăgănești).

Recurenta Paraschiva Gălcă ș. a., prin d-l avocat Holoneț, Intimata Margareta V-va Paraschivescu ș. a. prin d-l avocat I. Georgescu.

Minister public. — **Neparticiparea sa în compunerea instanței când sunt interesați în cauză minori.** — **Nulitatea hotărârii pronunțate fără concluziunile ministerului public.** — **Nulitate de ordine publică.** — **Art. 81 pr. civ.**

3. Conform art. 81 pr. civ. Ministerul public trebuie să ia concluziuni ca parte alăturată înaintea deosebitelor instanțe, fie în ședința publică, fie în camera de consiliu ori de câte ori sunt interesați în cauză minori și, întru cât este vorba de compunerea instanței, neobservarea acestei reguli fiind de ordine publică, se poate propune direct în casajie.

Prin urmare este nulă hotărârea la care ministerul public n'a participat, deși erau minori în cauză. (Cas. s. I, decizia 289 din 5 Aprilie 1913, prin care se casează sentința Trib. Botoșani No. 172,911).

CASAȚIE S. II

Recurenta Soc. anonimă fostă Eug. Behles prin d-l avocat F. Gesticone.

Intimata Banca Generală Română ș. a. prin d-l avocat B. Paraschivescu.

Judecătorie de pace. — **Apel la tribunal.** — **Termen.** — **Curgerea lui de a doua zi de la pronunțare.** — **Modul său de calculare.** — **Art. 99 l. j. p. și 729 pr. civ.**

1. Art. 99 din legea judecătoriilor de ocoale prevăzând că termenul de apel curge de a doua zi de la pronunțare, a înțeles să scoată din calcul numai ziua în care începe, nu și ziua în care se sfârșește termenul; prin urmare, este inaplicabilă în speță regula din art. 729 pr. civilă, după care termenul se socotese pe zile libere, adică nu se socotește nici ziua în care se începe nici ziua în care sfârșește termenul.

Astfel, dacă cartea de judecată a fost pronunțată la 24 Septembrie, ultima zi în care se poate face apelul este 4 Octombrie. (Cas. s. II decizia civilă No. 67 din 12 Martie 1913, prin care s'a casat sentința tribunalului comercial Ilfov No. 163/910).

Recurentul V. P. Buescu prin d-l avocat V. Alexandrescu. Intimatul Ministerul Justiției și Casa de Depuneri prin d-nii avocați Darvari și N. G. Saita.

* Poprire. — **Cauze judiciare pentru liberarea provizorie a unui prevenit.** — **Dreptul de proprietate al statului sub condiție, asupra acelei sume.** — **Validare definitivă în mâinile Casei de depuneri obținută de un creditor al depunătorului sumei.** — **Contestație la executare din partea statului reprezentat prin Ministerul de justiție.** — **Admiterea contestației.** — **Art. 126 pr. pen.**

2. Transferul judiciar operează numai în cazul când este vorba de o avere care se găsește în patrimoniul terțului poprit, iar nu și în cazul când suma poprită este a altei persoane și se deține în depozit de terț poprit nu pentru debitor, în care caz proprietarul sumei poate face contestațiune cu ocazia executării hotărârii de validare. (Cas. s. II, decizia civilă No. 79 din 20 Martie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței Trib. Ilfov s. III No. 40/913).

Recurentul C. G. Nica, lipsă. Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Distrugere de hotar. — **Gard viu ce servă de hotar.** — **Art. 355 c. pen.**

3. Pentru existența delictului de distrugere de hotar, prevăzut de art. 355 c. penal, este suficient ca semnul distrus să fi servit de fapt ca hotar și să aiba acest caracter. Prin urmare, ori-ce semn care este destinat a servi de hotar, cum ar fi un gard viu, este garantat de art. 355 c. p. contra violării. (Cas. s. II decizia penală No. 744 din 2 Aprilie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței tribunalului Vâlcea s. I, No. 3288/912).

Recurentul I. G. Duca prin d-l avocat N. Durma. Ministerul Public prin d-l Procuror M. Vidrașcu.

Bănci populare. — **Delapidare săvârșită de funcționarii lor.** — **Restituirea sumei.** — **Existența delictului.** — **Casa centrală a băncilor populare.** — **Dreptul ei de a se constitui parte civilă, deși banca nu s'a constituit.** — **Competința judecătorului de pace de a instrumenta asemenea delict.** — **Dacă prin aceasta s'a exclus competența judecătorilor de instrucție.** — **Apelul părții civile.** — **Investirea tribunalului cu judecarea acțiunii publice.** — **Art. 17 și 59 legea băncilor populare și art. 54, 58 și 103 l. j. p.**

4. a) Deturnările de bani comise de funcționarii băncilor populare se pedesesc ca delapidări de bani publice, fără ca restituirea sumelor deturnate să apere de pedeapsă pe cel vinovat și chiar atunci când restituirea se face mai înainte de punerea în întârziere.

b) Casa centrală a băncilor populare și cooperativelor sătești are dreptul a sta în justiție, prin directorul sau împuternicitii lui, spre a se constitui parte civilă pentru și alături de aceste societăți, chiar în cazul când ele nu s'ar fi constituit parte civilă.

c) Din faptul că art. 17 din legea băncilor populare prevede că instanța competentă să instrumenteze și să judece delictele prevăzute de această lege este judecătorul de ocol, care va îndeplini în acest scop și atribuțiunile judecătorului de instrucțiune, nu rezultă că procurorii și judecătorii de instrucțiune au încetat de a mai avea competența de a cerceta și instrumenta asemenea delicta, fiindcă ceiace s'a urmărit de legiuitor prin introducerea judecătorului de pace ca ofițer de poliție judiciară a fost nu crearea unor ofițeri speciali, cu competență exclusivă, ci înmulțirea ofițerilor de poliție judiciară obișnuți, pentru a asigura celeritatea instruirii și judecării unor asemenea delicta.

d) Principiul pus în art. 103 din legea judecătorilor de pace, că apelul oricărei din părțile care au figurat la prima instanță evocă înaintea tribunalului întreaga afacere, chiar și acțiunea publică, se aplică fără deosebire atât la delicta date în competența acestor judecătorii prin legea din 1907, cât și în ce privește delicta prevăzute prin legi speciale fie anterioare fie posterioare și cari au fost date în competența acestor judecătorii, cum ar fi delictul prevăzut de art. 140 e penal când este săvârșit de un prepus al băncilor populare. (Cas. II, decizia penală No. 761 din 3 Aprilie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra sentinței trib. Argeș No. 114/913).

CASAȚIE S. III

Recurentul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu. Intimatul Banca Măgurele-Giurgiu lipsă și Societ. generală de electricitate A. E. G. prin d-l avocat F. Gesticone.

Timbru. — Contracte de închiriere. — Lipsa de viză a administrației financiare. — Neopozibilitatea lui față de fisc. — Contravențiune. — Art. 40 și 86 l. timbrului.

1. Contractele de închiriere supuse timbrului trebuie să poarte timbrul legal încă dela formarea lor și administratorii financiari sunt datori să vizeze asemenea acte cel mult 30 de zile dela data de când începe închirierea sau arendarea.

Prin urmare, nu pot fi apărute de faptul de contravențiune părțile cari prezintă în instanță un contract de închiriere care nu are viza administrației financiare după cum cere legea, întrucât un asemenea contract nu poate fi opus fiseului, căc data acestui contract nefiind certă, nu poate să inspire nici o încredere, putându-se naște prezumpțiunea că a fost făcut posterior constatării contravențiunii și pentru trebuința cauzei. (Cas. s. III No. 162 din 12 Martie 913, prin care s'a casat sentința trib. Teleorman No. 461/912)

Recurentul Ministerul Domeniilor prin d-l avocat Nicu Ursulescu.

Intimatul Secula Ilfovici prin d-l avocat Emil Oeconomu.

Arendarea moșilor statului. — Condiții ge-

nerale. — Lăsarea spre odihnă a unei pătrimi de pământ. — Nerespectarea acestei condiții de către arendaș. — Urmărirea lui conform legii de urmărire pentru despăgubirea stipulată.

2. Prin art. 54 din condițiile generale pentru arendarea moșilor statului, se prevede că atât pentru neplata arende și accesoriilor sale, cât și a ori cărei datorii către Stat, derivând din contractul de arendă, arendașul este supus legii de urmărire fără nici o deosebire.

Statul este prin urmare în drept a urmări, conform legii de urmărire, despăgubirea convențională de 50 lei de hectar, stipulată prin art. 71 din aceleași condiții, în caz când arendașul nu va lăsa în fie-care an spre odihnă o a patra parte din suprafața pământului [de arătură al moșiei, conform art. 65, constatarea cuantumului acelei pătrimi urmând a se face de un delegat al Ministerului lață cu primarul local și care constatare odată aprobată de Minister nu mai poate fi contestată de arendaș, conform art. 68 și 69 din aceleași condiții generale. (Cas. s. III decizia No. 174 din 19 Martie 913, prin care s'a casat sentința trib. Vâlcea No. 354/912).

Recurentul Jean Brigadoi prin d-l avocat C. Frunzescu.

Intimatul Ministerul de finanțe prin d-l avocat C. Marinescu.

Contribuțiuni directe. — Prescripție. — Cerere de a fi declarate prescise. — Achitarea lor în urmă. — Respingerea cererei, ca fiind lipsită de bază.

3. a) Dacă, după ce s'a făcut o cerere de a se declara prescise niște taxe militare de către Curtea de conturi s'au plătit acele taxe, cererea este lipsită de bază și deci judecata nu mai are pe ce se pronunța.

b) Nici o dispoziție din legea organică a Curței de casație neprescriind citarea părților înaintea acestei instanțe, nu se poate cere casarea deciziei pe motiv că partea nu a fost citată. (Cas. s. III, decizia 186 din 27 Martie 1913, prin care s'a respins recursul făcut contra deciziei Curței de conturi s. 1 No. 441/912).

Recurenta Elena N. Păunescu s. a. prin d-l avocat Ganea Marinescu.

Intimatul Ministerul de fin. prin d-l avocat C. Marinescu.

Taxe succesoriale. — Supra-taxă de 4%₀. — Avere producătoare de venit. — Cambiile. — Art. 48 al. 7 l. timbrului.

4. Cambiile aflate într'o succesiune constituiesc prin natura lor o avere susceptibilă de a produce venit și deci sunt supuse la supra taxă de 4%₀ (Cas. s. III, decizia 190 din 29 Martie 913, prin care s'a respins recursul contra sentinței Trib. Ilfov s. I, No. 314/912).

Ecouri dela examenele de drept

XXV

— Ce deosebire este între magistrații poporului și magistrații plebei?

— În Roma magistrații poporului și magistrații plebei este acelaș lucru; dar, în provincii de pildă, nu e acelaș lucru!